

1920 č. 10.649-13 byl ponechán v platnosti a rozšířen na případ, když k odsouzení pachatele, ačkoli byl z činu usvědčen, nedošlo pro účinnou lítost nebo že včas škodu odčinil.

Není sporno, že skutkový děj, v cit. rozsudku divisiho soudu vylíčený, zakládá jak subjektivní, tak objektivní skutkovou podstatu zločinu zpronevěry dle § 472 a) voj. tr. z., a musí dle § 35 voj. tr. z. při odsouzení pro zločin vždy býti vyslovena v rozsudku ztráta hodnosti, a ježto dále k odsouzení nedošlo pro účinnou lítost, nastal u st-le případ bodu 17, č. 3 výnosu ministerstva vnitra ze dne 11. listopadu 1920 č. 57.181/13/1920, kdy generální velitel četnictva mohl st-le propustiti bez předchozího řízení disciplinárního a jeví se námitky stížnosti ad 1) a 2) bezdůvodnými.

Pokud jde o námitku ad 3), nemohl ji nss uznati důvodnou, ježto generální velitel četnictva vyslovil propuštění st-lovo, jak k tomu dle výše uvedeného byl oprávněn, jen na základě soudních trestních spisů a soudního rozsudku, nejsa povinen řízení disciplinárního zaváděti, v nálezův svém podstatný obsah rozsudku soudního uvedl a st-l práva obrany ve stížnosti k ministerstvu vnitra skutečně použil.

Č. 1649.

Vojenské věci: Pouhým poukazem na zákon ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. a provád. nařízení ze dne 3. září 1920 č. 514 sb. z. a n. bez označení určitého paragrafu a odstavce jeho není dostatečně odůvodněno zamítnutí žádosti bývalého vojenského gážisty, který se ucházel o přijetí do čsl. armády jako gážista z povolání ve výslužbě, za přiznání odbytného.

(Nález ze dne 13. listopadu 1922 č. 11.281.)

Věc: Josef J. ve F., proti ministerstvu národní obrany v Praze stran odepření odbytného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Přihláškou ze dne 27. července 1919 žádal Josef J., jenž byl před převratem vojenským gážistou X. hodnostní třídy v činné službě, o přijetí do čsl. armády, a to jako gážista z povolání ve výslužbě. Žádost byla ministerstvem národní obrany vyřízena 2. srpna 1921 v ten způsob, že st-l vyhovuje a jest jej přijmouti do výslužby, má-li nárok.

Podáním ze dne 7. června 1921 žádal pak st-l o přiznání odbytného opíraje nárok o to, že splnil veškeré podmínky zákonem ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. stanovené.

Nař. rozhodnutím byla žádost ta zamítnuta, jelikož st-l podle zákona ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. a provád. nařízení ze dne 3. září 1920 č. 514 sb. z. a n. nemá nároku na odbytné.

Stížnost naříká rozhodnutí to jednak proto, že výměr žal. ministerstva neuvádí přesně, ze kterého důvodu byla žádost vlastně zamítnuta, jednak proto, že nař. výnos odporuje jak zákonu ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n., tak názorům, které ministerstvo národní obrany projevilo ve svých výměrech, vydaných st-li ve správním řízení.

Rozhoduje o stížnosti byl nss veden těmito úvahami:

Zákon ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. upravuje přejímání vojenských gážistů bývalé rakousko-uherské, rakouské a uherské branné moci do branné moci republiky čsl. jakož i zaopatřovací požitky bývalých gážistů vojenských, kteří se provinili na čsl. národě.

V § 2 upravuje nároky gážistů nepřevzatých, v § 3 nároky gážistů převzatých, ale později propuštěných, § 4 stanoví, kteří vojenští gážisté nároku toho nemají neb ho pozbývají, §§ 5 a 6 upravuje nároky osob, jimž byly přiznány vojenské zaopatřovací požitky bývalým státem rakouským, uherským neb mocnářstvím rakousko-uherským.

Z toho je zřejmo, že cit. zákon má na mysli řadu různých případů, z nichž každý jiným způsobem upravuje.

Jesliže tedy nař. rozhodnutí, zamítajíc nárok st-lův, odvolává se prostě na cit. zákon a vydané k němu prováděcí nařízení, aniž buď citací příslušného § a jeho odstavce nebo jiným způsobem naznačilo, o které ustanovení zákona opírá názor, že st-li nárok na odbytné nepřisluší, pak právem vytýká mu stížnost, že je neúplné, nejscuc řádně odůvodněno.

V nedostatku tom shledal pak nss p o d s t a t n o u vadu řízení, poněvadž tím byla straně znemožněna řádná obrana.

Nemohl st-l, neznaje ani skutkového podkladu, ani právního názoru, z něhož žal. úřad vycházel, uplatnit své stanovisko a proti nař. rozhodnutí řádně se bránit.

V odvodním spisu uvádí ovšem žal. úřad, že nárok st-lův nebyl uznán proto, poněvadž se st-l do čsl. vojenské činné služby nikdy nehlásil, tento důvod však nebyl udán v nař. rozhodnutí, st-l nemohl dle stavu spisů na tento důvod usuzovati, když nárok jeho nebyl zamítnut ihned, nýbrž byla od něho vyžadována další vyjádření a další doklady. Proto ani stížnost u nss-u podaná v tom směru žádných vývodů neobsahuje a také obsahovati nemůže. Jest tedy zřejmo, že neúplným odůvodněním byla obrana st-li znemožněna, což zakládá podstatnou vadu řízení.

Proto bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2. zák. o ss.

Č. 1650.

Státní občanství: * Pro státní občanství čsl. republiky dle § 2 zák. z 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n. stačí důkaz, že se osoba — o jejíž státní občanství jde — narodila na území, tvořícím nyní součást republiky. Tato právní domněnka může býti vyvrácena důkazem, že osoba ona nabyta narozením jiného státního občanství. Toto jiné státní občanství nesmí však býti státní občanství, na základě něhož někdo podle § 1 č. 3 cit. zák. jest státním občanem československým (uherské státní občanství, pokud bylo nabyto na území připadlém republice čsl.).

(Nález ze dne 13. listopadu 1922 č. 15.684.)

Věc: Terezie C. v D. proti ministerstvu vnitra v Praze o státní občanství.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.